ΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 489 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΜΑΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. **20** — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40,** τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20,** κατὰ μῆνα λ. **15,** ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10.**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Δὲν ὑπάρχει πιστεύομεν δημότης Ἀθηναῖος ὅστις νὰ μὴ κατεδίκασε τὴν πολιτικὴν σημασίαν, ἣν ἠθέλησαν νὰ δώσουν οἱ περὶ τὸν κ. Δηλιγιάννην ὀλίγοι εἰς τὴν ἐκλογὴν Δημάρχου Ἀθηναίου. Ἐκπληττόμεθα δὲ ὄχι διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἡμετέρων, ὅστις ἔχει μᾶς συνειθίσει ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤρξατο δημοσίᾳ πολιτευόμενος μὲ τοιαῦτα ἄρρητ' ἀκατανόμαστα καὶ ὅπως ἄλλως ὁ καθηγητὴς Κόντος τοῦ τὰ ἔλεγεν ἄλλοτε ἐν ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ, Ἀλλὰ μὲ τὸν κ. Φρεαρίτην, ὅστις δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ πράξῃ ὅ,τι ἔπραξεν ὁ ἕτερος ὑποψήφιος κ. Ν. Καλλιφρονᾶς, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε τὴν πεῖραν οὔτε τὸ κῦρος, οὔτε τὴν παιδείαν τοῦ πρώην καθηγητοῦ τῶν Εἰσηγήσεων καὶ τοῦ Κανονικοῦ δικαίου. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζήτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἡμετέρων *διὰ χειρὸς ἰδίας* νὰ δώσῃ εἰς τὸν κ. Ν. Καλλιφρονᾶν ὅπως παρεμβάλῃ ἐν τῷ προγράμματι αὐτοῦ ὑπερβαίνει καὶ τὸ γελοῖον, ὑπερβαίνει καὶ τὸ πιστευτὸν ἀκόμη. Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ νεαρὸς ὑποψήφιος νὰ παρατηρήσῃ εὐσεβάστως, ἀλλὰ μετὰ σαρκαστικῆς εἰρωνίας, πρὸς τὸν ἡγέτην τῶν ἡμετέρων καὶ τῆς πολιτικῆς μωροδοξίας : ἐγώ, κύριε πρόεδρε, δὲν ζητῶ πρωθυπουργίαν. Διότι μόνον ἐὰν καὶ ἡ πρωθυπουργία ἦτο αἱρετὴ, καὶ ἐπρόκειτο μεταξὺ ἄλλων ὑποψηφίων νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης, ἐπετρέπετο—ἀλλ' εἰς αὐτὸν καὶ μόνον—νὰ ἐκφράσῃ ὅ,τι ἐζήτησε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του ὁ κ. Ν. Καλλιφρονᾶς.

Οὔτε ὅτι δὲν ἐπήγαινεν εἰς τὴν Βουλὴν ὁ γέρων βουλευτὴς Ἀττικῆς ἐλησμονήθη νὰ παρεντεθῇ εἰς *δημοτικὸν* πρόγραμμα *δημοτικοῦ* ὑποψηφίου ἄρχοντος. Καὶ ὅλα ταῦτα διὰ νὰ *ὑποχρεωθῇ* μία βουλευτικὴ ψῆφος ὑπὲρ τῶν Ἡμετέρων, ἡ τοῦ πατρὸς διὰ τοῦ υἱοῦ, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τοῦ πνεύματος, διότι τὸ πνεῦμα ἐπανεστάτησε καὶ ὁ νεαρὸς ὑποψήφιος ἀπελάκτισε τὰς ψήφους τῶν Ἡμετέρων, τὰς ὁποίας ὅμως κύψας ἐμάζεψεν ὁ κ. Φρεαρίτης. Φαντάσθητε τὸν ἐννενηκοντούτη ἀθάνατον γέρο Καλλιφρονᾶν προτεινόμενον ὡς ἀντικείμενον σωματεμπορίας ἢ ψηφεμπορίας ὑπὸ τοῦ κ. Δηλιγιάννη πρὸς τὸν ἴδιον υἱόν αὐτοῦ. Μὴ ἀγανακτήσετε ὅμως, αὐτὰ δὲν γίνονται μὲ κακίαν, τοὐναντίον, τελοῦνται ἐν μακαρίᾳ ἀγαθότητι, προωρισμένῃ δεκάδας τώρα ἐνιαυτῶν νὰ διασκεδάζῃ τὸν φιλοσκώμμονα ἀθηναϊκὸν λαόν. Ὅ,τι σοβαρὸν ὑπολείπεται ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ δηλιγιαννικοῦ μελοδράματος εἶνε ἡ ἀπόπειρα ὅπως στιγματίσωσι καὶ τὴν δημοτικὴν ἐκλογὴν τῆς πρωτευούσης διὰ τῆς ἐπαράτου τρεχούσης πολιτικῆς, ἐνῷ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων μέχρι τοῦδε ἦτο ἀπηλλαγμένος τοῦ στίγματος αὐτοῦ. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ νὰ καταντήσουν τὸν πρῶτον δῆμον τοῦ Κράτους ταπεινὸν δουλάριον πολιτικῶν συμφερόντων, διὰ νὰ δύναται νὰ λέγῃ ὁ πρῶτος ἰσχυρὸς κομματάρχης : ἐγὼ τὸν βγάζω τὸν δήμαρχον, ἐγὼ ἔχω 'ς τὴν τσέπην μου τὸν δῆμον Ἀθηναίων, εἶνε ἀπόπειρα ἔνοχος, μετέχουσα πολὺ τοῦ ἀποτροπαίου. Καὶ ποῖος τὸ κάμνει αὐτό ; Οἱ περὶ τὸν κ. Δηλιγιάννην, οἵτινες ἐπειδὴ εἶνε τώρα ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει, ἔχουν τὰ χονδρὰ λόγια μὲ τὸ μέρος των καὶ κόβουν καὶ ράβουν ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ νόμων καὶ συντάγματος. Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ δῆμος Ἀθηναίων μὲ τὴν πολιτικήν ; Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων εἶνε αἱ Ἀθῆναι, καὶ αἱ Ἀθῆναι ὡς πόλις ἀδιαφοροῦσιν ὑπὸ τίνος κυβερνᾶται ἡ Ἑλλάς. Αἱ Ἀθῆναι—ὡς πόλις—ἐν καὶ μόνον ἔχουσιν ἰδεῶδες: νὰ φανῶσιν ἄξιαι τοῦ λαμπροῦ των ὀνόματος. Δὲν ἀρκοῦν αἱ δημοτικαὶ διαιρέσεις· πρέπει τώρα κατὰ τὸν κ. Δηλιγιάννην νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς πολιτικὰς διαιρέσεις. Καὶ τί θὰ πῇ τώρα ἀντιπολίτευσις διὰ τὰς Ἀθήνας ; Ἀντιπολίτευσις βουλευτῶν ; Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν ὅτι γίνονται γελοῖοι, ἀφοῦ γνωρίζουν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις αὕτη εἶνε ὡς ἓν πρὸς ἑπτά ; Ἡ ἀντιπολίτευσις Δηλιγιάννη ; Καὶ ποῦ τὴν εἶδαν καὶ ποῦ τὴν γνωρίζουν αὐτὴν τὴν ἀντιπολίτευσιν αἱ Ἀθῆναι ; Ἀπὸ τὸν κ. Ἱερομνήμονα ἢ ἀπὸ τον κ. Βάρβογλην ; Ἀπὸ πότε εἶνε γνωστὸς ἐν Ἀθήναις ὁ κ. Δηλιγιάννης ; Ἀπὸ τὸν κ. Ζυγομαλὰν, ὅστις ἵδρωσεν ἕως ὅτου γίνῃ βουλευτής.

Τὸ συμπέρασμά μας εἶνε ὅτι τὸ μὲν κόμμα τῶν Ἡμετέρων ἀπέδειξε καὶ δι' αὐτῆς του ἀκόμη τῆς πράξεως ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοεῖ νὰ χωρισθῇ τῆς προσφιλοῦς λογίας ἀδελφῆς του Μωρίας, ὁ δὲ κ. Φρεαρίτης ἠδίκησε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸ ἐκλογικόν του μέλλον, ἀποφασίσας νὰ θεραπεύσῃ τοιούτους μωροὺς καὶ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν σκοπούς.

Χθὲς, μόλις διεδόθη ἀνὰ τὰς τάξεις τῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου ἡ φήμη περὶ τῆς αἰφνιδίας ἀπολύσεως τῆς ἀξιοτίμου αὐτοῦ διευθυντρίας Μαυρέτας Κίτσου καὶ συνεπῶς τῆς ἐκεῖθεν ἀναχωρήσεως αὐτῆς κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον, αἱ ἁπαλαὶ καρδίαι τῶν μαθητριῶν βαθύτατα συνεκινήθησαν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀπωλείᾳ· καὶ μάλιστα διδασκά-

λισσαι μαζῆ, αἱ ἐσωτερικαὶ τρόφιμοι, καθὼς μανθάνομεν, δὲν ἔπαυσαν χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ κλαίουν καὶ νὰ διαμαρτύρωνται «διὰ τὴν καλὴν των Κυρίαν, διὰ τὴν μητέρα των». Διότι ἡ κ. Κίτσου, ἱκανωτάτη, καὶ συγχρόνως προσηνὴς καὶ γλυκεῖα, μητρικὰ αἰσθήματα ἐνέπνεεν εἰς τὰς μαθητρίας της τοῦθ' ὅπερ οὐδόλως δικαιολογεῖ βέβαια τὴν ἀπόλυσίν της.

Λέγεται ἐπίσης ὅτι καὶ ἡ ὑποδιευθύντρια Κυρία Πρινάρη, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν τῆς Κυρίας Κίτσου, πρόκειται νὰ παραιτηθῇ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 21 ΜΑΪΟΥ

Ἐπέτειος τοῦ ὀνόματος τοῦ διαδόχου καὶ τῆς μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου.

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κέρκυρα, 21 Μαΐου

Τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας ἀνήγγειλαν 21 πυροβολισμοὶ ἡ δὲ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς παιανίζουσα τὸ ἐωθινὸν περιῆλθεν ἅπασαν τὴν πόλιν προσκαλοῦσα τοὺς κατοίκους τῆς γῆς τῶν Φαιάκων νὰ ἔλθωσιν εἰς ἀπάντησιν τῆς χαρμοσύνου ἑορτῆς. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ ἀκτῖνες τῆς Ἠοῦς πλήρεις χαρᾶς ἀναφαινόμεναι ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Ἠπείρου ἐχαιρέτων διὰ τῆς χρυσῆς χροιᾶς των τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν, ἐν ᾗ εἰσέτι ἀνεπαύετο ὁ Διάδοχος τῆς Ἑλληνικῆς δόξης· ἐν τούτοις ὁ λαὸς πάσης τάξεως καὶ παντὸς φύλου ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ συγκεντροῦται εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐν τῇ ἀγούσῃ πρὸς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ψαλῇ ἡ δοξολογία. Πλῆθος λαοῦ ἤρχετο ἐκ τῶν προαστείων καὶ τῶν πλησιεστέρων κωμῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς τελετῆς εἶχεν ὁρίσει ὥραν τῆς δοξολογίας τὴν 10 1(2 π. μ. Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς πόλεως ἐνθα κεῖται τὸ παλαιὸν τέμενος τῆς Ἑπτανήσου, ἡ Ἀκαδημία, μέχρι τῶν Ἀνακτόρων, ὡς τόσοι ὑπερήφανοι Οὐσσάροι ἦσαν τοποθετημένοι λευκόχροες πάσσαλοι, ἐπ' αὐτῶν δὲ χαριέντως ἐκυμάτιζον τρεῖς σημαῖαι, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν φανῶν τῆς λεωφόρου Γεωργίου ἦσαν μικραὶ σημαῖαι προσηρτημέναι· ἡ ἄνω καὶ κάτω πλατεῖα παρίστανον θέαμα ἔκτακτον καὶ λίαν ἐπαγωγόν· γραφικωτάτην σκηνὴν παρεῖχον τὰ ποικίλως κεκοσμημένα παράθυρα καὶ οἱ ἐξῶσται ὅθεν ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ Διάδοχος. Περὶ τὴν 10ην π. μ. ἤρχισαν οἱ προσκεκλημένοι νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πολιούχου, ὁ στρατὸς μετὰ τῆς μουσικῆς κατέλαβον τὴν θέσιν των, ἡ δὲ μουσικὴ τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας ἵστατο ἔξωθεν τῆς Πύλης τῆς Ἐκκλησίας, μετ' ὀλίγον ἅπασαι οἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὸ διπλωματικὸν σῶμα παρῆσαν εἰς τὰς θέσεις των.

Ἀγγελθείσης τῆς ἀφίξεως τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἡ ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας προσῆλθον εἰς τὴν πύλην εἰς προϋπάντησιν αὐτῆς, ἐνῷ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀτυχῶς βροχὴ πίπτουσα ἐτάραζεν ὀλίγον τὴν τελετήν.

Φθάσαντες ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ὁ Βασιλεὺς φέρων στολὴν στρατηγοῦ, ὁ δὲ διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Γεώργιος τὴν τῶν εὐελπίδων, ἠσπάσθησαν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν ἔλαβον τὴν θέσιν των ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς θύρας τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Ἀπέναντι παρίσταντο οἱ πρέσβεις τῆς Ρωσίας καὶ Ἀγγλίας καὶ ὁ ἡμέτερος Πέτρος Βράϊλας· ὄπισθεν αὐτῶν ὅλοι οἱ πρόξενοι τῶν Δυνάμεων· ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου ἵστατο ἡ ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπὴ καὶ οἱ δύο διάκονοι, κάτωθεν τοῦ Πρεσβυτερίου ἵσταντο ἐν παρατάξει ὁ νομαρχῶν, ὁ δήμαρχος καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ὁ πρόεδρος καὶ οἱ δικασταὶ τῶν ἐφετῶν, οἱ διευθυνταὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ὅλοι οἱ παρασημοφόροι καὶ ὁ φρούραρχος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Ἐκτελεσταὶ τοῦ προγράμματος ἦσαν ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς κ. Γ. Μπένσης καὶ ὁ αἰδ. ἱερεὺς καὶ ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος Βούλγαρις, ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἱεροτελεστία ἤρχισε μετὰ τῶν δύο τροπαρίων τῆς ἑορτῆς δηλονότι καὶ τοῦ προστάτου Κερκύρας, ἅτινα ἐψάλησαν ὑπὸ τῶν πρωτοψαλτῶν ἐντὸς τοῦ ἁγίου βήματος, τὴν δὲ δοξολογίαν ἀμέσως ἤρχισε νὰ ψάλῃ δεκαεξαμελὴς χορὸς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συλλόγου «Καποδίστρια;» Ἡ δοξολογία αὕτη, ἔργον τοῦ ἀειμνήστου μουσικοδιδασκάλου Ἱππ. Ν. Μαντζάρου, κατέθελξε τοὺς περιεστῶτας διά τε τὴν ἀκρίβειαν τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ἐντονίσεως τῶν φωνῶν. Ψαλλομένης τῆς δοξολογίας ὁ ἱερεὺς Κ. Βούλγαρις ἐξεφώνησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Διαδόχου εὐχήν, ἥτις ἀντήχησεν εἰς τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ, μετὰ δακρύων εὐχομένου ὑγείαν καὶ μακροβιότητα τῷ προσφιλεῖ Διαδόχῳ καὶ ἀπάσῃ τῇ Βασιλικῇ Οἰκογενείᾳ. Αἱ μουσικαί, οἱ κωδωνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ πυροβόλα τοῦ φρουρίου καὶ τῆς θωρακοβάρδος «Βασιλεὺς Γεώργιος» ἐχαιρετων, ἐτίρων, ἐδόξαζον τὸν εὐέλπιδα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Περατωθείσης τῆς Δοξολογίας, ὁ Διάδοχος μετὰ τῶν ἄλλων βασιλοπαίδων καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰσῆλθον ἵν' ἀσπασθῶσι τὸ ἱερὸν Λείψανον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἀσπασαμένου πρώτου τοῦ Διαδόχου μετ' αὐτὸν δὲ τῶν ἀδελφῶν του, τοῦ βασιλέως βοηθήσαντος τὴν Μαρίαν μὴ δυναμένην ν' ἀσπασθῇ τὸ σῶμα· μετὰ ταῦτα ἐξῆλθον, καὶ χαιρετήσαντες πρῶτον τὸ διπλωματικὸν σῶμα καὶ δεύτερον τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχὰς εἰσῆλθον εἰς τὴν ἅμαξαν συνοδευόμενοι ὑπὸ ἐνθουσιωδῶν ζητωκραυγῶν μέχρι τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ «Ἀναπαυτήριόν μου».

Φθάσαντες εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν κατεγοητεύθησαν εὑρόντες ἐκεῖ τὰ ἐξ ἀνθέων δῶρα ἅτινα ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ Σύλλογοι ἅπαντες ἔπεμψαν μετὰ τῶν σχετικῶν συγχαρητηρίων τῷ Διαδόχῳ Κωνσταντίνῳ, τοὐτέστι στεφάνους, ἀνθοδέσμας, κάνιστρα, ἅπαντα ἐξαιρετικῆς καλλονῆς καὶ χάριτος· προσέτι δὲ τὴν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου «Καποδίστριας» τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ κ. Α. Βλάχου πεμφθεῖσαν ὡραιοτάτην ἀλληγορικὴν κοσμηματογραφίαν, παριστάνουσαν ὡραῖον σύμπλεγμα καὶ φέρουσαν τὴν ἐπιγραφήν:

«Εἰς τιμὴν τῶν πεσόντων ἀγωνιστῶν»
τοῦ 1821
«τὸ ξίφος σου Διάδοχε!»

Τὴν ἑσπέραν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐδώκεν ἐπίσημον καὶ πολυτελὲς γεῦμα, ἐν ᾧ παρῆσαν οἱ κκ. πρέσβεις τῆς Ρωσίας καὶ Ἀγγλίας, ὁ κ. Πέτρος Βράϊλας, ὁ Νομαρχῶν, ὁ Δήμαρχος, ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν, ὁ φρούραρχος, οἱ διοικηταὶ τοῦ 6ου καὶ τοῦ 13ου τάγματος καὶ οἱ τῆς αὐλῆς, τὸ ὅλον τεσσαράκοντα. Ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος θαυμασίως ἐπαιάνισεν ἐκλεκτὰ τεμάχια, ἡ δὲ τῆς Φιλαρμονικῆς ἑταιρίας περὶ τῆς 7ην μ. μ. ἤρχισε νὰ παιανίζῃ εἰς ζῆλον Ἄνω Πλατεῖαν μέχρι τῆς 9ης μ. μ. τὸν «Κώδωνα τοῦ Ἐρημη-

τηρίου» διαφόρους χορούς, καὶ τὰ ἀνέκλεκτα τοῦ γαλλικοῦ Μελοδράματος οἱ «Κώδωνες τῆς Κερατουπόλεως» (Les Cloches de Corneville). Φθάνει ἡ νὺξ καὶ ἐνῷ ὁ μέγας αὐτῆς πέπλος καλύπτει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀναπληροῦται διὰ ζωηροτάτης φωτοχυσίας. Οἱ φιλοθεάμονες διέρχονται τὰς ὁδοὺς, τὰς πλατείας καὶ τὰ τείχη, διότι παντοῦ διέκρινέ τις πρωτοτυπίαν καὶ ἐξαιρετικῆς εὐφυΐας καλλονὴν φωταψίας, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν ἐλλιμενισμένων θωρακοβάρδος «Βασιλεὺς Γεώργιος» καὶ τῆς θαλαμηγοῦ «Ἀμφιτρίτης».

Τῇ ὀγδόῃ μ. μ. μετὰ τὸ γεῦμα ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἔλαβε τὴν θέσιν της εἰς τὴν Κάτω Πλατεῖαν, πέριξ ἔχουσα δώδεκα κυκλοειδῶς ἀνορθούμενα συμπλέγματα ἐκ φανῶν, ἐπαιάνισε δὲ τὴν «Λουκρητίαν Βοργίαν» καὶ διάφορα ἄλλα τεμάχια μέχρι τῆς 10ης μ. μ., καθ' ἣν ὥραν αἱ σάλπιγγες τῶν ταγμάτων ἤγγειλαν τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὁπλιτῶν· τότε δὲ ἡ στρατ. μουσικὴ παιανίζουσα τὸ ἀνακλητικόν, καὶ φωτιζομένη καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν βεγγαλικῶν φώτων καὶ ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς τοῦ «Γεωργίου» περιῆλθεν ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ φρούριον. Διάφορα δὲ πυροτεχνήματα δὲν ἔπαυσαν φωταγωγοῦντα τὸν ὡραῖον καὶ ἤρεμον οὐρανόν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἔφθασαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα τῷ Διαδόχῳ ὡς ἔγγιστα 200 ἐκ τοῦ κράτους καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ προσήκων δ' ἔπαινος ὀφείλεται τοῖς ἀξιοτίμοις κκ. Δημάρχῳ Κερκυραίων Γ. Θεοτόκῃ καὶ Εἰσαγγελεῖ τῶν Ἐφετῶν κ. Γ. Μπένσῃ, οἵτινες πᾶσαν μέριμναν καὶ προσπάθειαν κατέβαλον πρὸς ἀκριβῆ καὶ εὐπρεπῆ ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῆς τελετῆς.

Περὶ τὴν 11ην μ. μ. ὥραν, ἀφοῦ αἱ μουσικαὶ ἀπεσύρθησαν ἀγγείλασαι οὕτω τὸ τέλος τῆς χαρμοσύνου ἑορτῆς τοῦ λαοφιλοῦς Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως, ἕκαστος φαιδρὸς ἐν τῇ καρδίᾳ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια πρὸς ἐκ νέου ἀνεύρεσιν τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ Μορφέως.

Ζ

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ, ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 25 Μαΐου

Ἀσθενεστάτην εἰκόνα διὰ τὰ χάλια τοῦ Πειραιῶς ἐπιχειρῶ νὰ σκιαγραφήσω, διότι θεωρῶ ἐμαυτὸν ἀνίκανον τῆς περιγραφῆς τῶν ἐν τῷ **τελωνείῳ** μας μαρτυρίων, τῆς ἐν αὐτῷ γρουσουζιᾶς, τῆς χαμαλοκρατίας καὶ τῶν ἀπραγματοποιήτων ἀπὸ καταβολῆς Τρικούπη ὑποσχέσεων περὶ τῆς βελτιώσεώς του.

Διὰ τὸν χάριν περιεργείας θέλοντα νὰ σχηματίσῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ λαβυρινθώδους τελωνείου μας, τὸν συμβουλεύω νὰ ἀποφασίσῃ τοῦτο ἀφοῦ κάμῃ τὴν ἑξῆς γενναιόφρονα καὶ στιβαρόπλαστον ἀπόφασιν. Εἰκοσιπέντε ἥκιστα ἀδρόφρονες σκουντιὲς θέλουσι τὸν ὑποδεχθῆ, μὲ διπλάσιον ἀριθμὸν κατακεφαλιῶν καὶ ἄλλα τόσα κομπαναιαμέντα εἰς τόνον μινόρε «βάρδα» τῶν χαμάληδων, ἐρχόμενα κατόπιν ἑορτῆς—ἁρπαγῆς τῆς κατακεφαλιᾶς—ὡς εἰρωνικὰ «μὲ τῆς ὑγείας σας.»

Αἱ διατυμπανιζόμεναι μεταρρυθμίσεις ἐξ ὧν σὲ δουλειὰ εὑρέθη ὁ τύπος νὰ οἰκονομήσῃ ὀλίγην ὕλην καὶ σπαταλήσῃ μερικὰ ρούπια χάρτου, μὴ νομίσετε ὅτι εἰσὶν εὑρύτεραι τῆς στενῆς ἰδέας ἣν ἔχει ὁ κ. Τρικούπης περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου. Ὅλαι αἱ ἐθνικοπαραδοσωτήριαι καὶ ἐμποροευκολυντικαὶ προθέσεις τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ τελωνείου καὶ ἑνὸς τῶν ἐλεγκτῶν προσκρούουν εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τοῦ Τρισυποστάτου Ἀναμορφωτοῦ καὶ τοιουτοτρόπως ἀντὶ πραγματικῆς τάξεως, εὐκολίας καὶ ἀνθρωπιᾶς τοῦ προσωπικοῦ, ἔχομεν δύο γραμμὰς σιδηροδρόμου καὶ μίαν σάλαν (ἐλεγκτήριον) κατεχομένην πάντοτε κατὰ τὰ 2/3 ἀπὸ ἐμπορεύματα καὶ εὐελπιζόμεθα πλέον ἀπὸ τοῦδε νὰ χάσωμεν τὰ πόδια μας ἀντὶ τῆς κεφαλῆς μας. Ἐκτὸς τῶν σιδηροδρόμων ἔχομεν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν διαφόρων γραφείων, αἵτινες ὡς ἀπαίσια «ἐνθάδε κεῖται» κρέμανται ἄνωθεν τῶν αἰωνίως σκυφτῶν καὶ τυμπανιαίως μαχμουρλήδων ὑπαλλήλων.

Ἕως ἐδῶ λοιπὸν φθάνουν αἱ ἀναμορφωτικαὶ γαλαντομίαι τοῦ κ. Τρικούπη ἐπὶ μιᾶς ἐργατικωτάτης ὁλοκλήρου τάξεως.

Ἄλλως τε τὸ ὑδρεολόγιον τῶν ὑποδεεστέρων—καὶ τοῦτο πρὸς ὀλίγην τιμὴν τῶν τζαναμπέτηδων ἀνωτέρων—εἰς τὴν πλέον ρωμαϊκὴν θρασύτητα! Αἱ δυσκολίαι ἐπὶ τῶν παραλαβῶν εἰς τὴν ραδινωτέραν ἀκμήν των! Τὸ μπαξίσι... εἰς νέα!

Δίαν ἐπιτυχὴς ἡ δικαιολογία ἑνὸς ἐμπόρου—καλή του ὥρα—ἐρωτηθέντος ἐπὶ τῇ ἀποδιδομένῃ αὐτῷ κατηγορίᾳ ἐπὶ λαθρεμπορίῳ:

— Τῶκαμα γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ σταύρωμα τοῦ τελωνείου!

Ἡ τάξις τῶν διασαφηστῶν, ἡ ἐντιμωτέρα'κεῖ μέσα τάξις, ἥτις παρέχει τοῖς προσερχομένοις ὀλίγην ἀνακούφισιν διὰ τῶν πληροφοριῶν της καὶ τῆς διεκπεραιωτικῆς ἐργασίας της ἀντὶ 30—50 λεπτῶν, εἶνε ἐρριμμένη ἐλλείψει γωνίας τινος ἢ τοὐλάχιστον μιᾶς παράγκας, εἰς τὴν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τελωνείου αὐλὴν δίκην μπαλωματάδων, καὶ τὸν μὲν χειμῶνα τούρτουρας τοὺς πιάνει καὶ ἀνεμοζάλη, εἰς αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν εἶνε τὸ 8ον θαῦμα πῶς ἀκόμη δὲν ἐλύσσαξαν καὶ οὔτε κανεὶς προσεβλήθη ἐκ μηνιγγίτιδος!

Ἀφίνομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ Τελωνεῖον καὶ ἐπισκεφθῶμεν τό:

Ταχυδρομεῖον. Ἰσομεγέθης τραπεζάρας ἑστιατορίου ἐπιγραφὴ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας πλὴν τῆς σανσκριτικῆς, τῆς ὁποίας τὰς τεραστίας διαστάσεις ἀδυνατεῖ νὰ κρύψῃ πελώριος πιπεριά, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς το ταχυδρομεῖον διὰ τῆς μοναδικῆς εἰσόδου του, ἐρχομένης εἰς ἐπικουρίαν φωτισμοῦ πρὸς τὸ μοναδικώτερον παράθυρον.

Τρώγλην τὴν ὁποίαν μόλις θ' ἀπεφάσιζεν ἄμαξᾶς τις νὰ νὰ ἐνοικιάσῃ πρὸς συντήρησιν τῶν ἀλόγων του, καὶ ὑγροτέραν θέσιν ἣν ἤθελεν ἐκλέξει οἰνοπώλης πρὸς διατήρησιν τοῦ ρητινίτου του, ἵδρυσαν οἱ ἁρμόδιοι ὅσῳ νὰ τὴν 'πετύχουν διὰ ταχυδρομεῖον!

Ὄχι πλέον εὐαίσθητόν τινα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναισθητώτερον Μπουρδούσην εἰσερχόμενον ἐκ τῆς ἔξω καθαρᾶς ἀτμοσφαίρας, εἰμπορεῖ τ' ὀλιγώτερον νὰ τὸν πιάσῃ ἀσφυξία, ὅπως παρ' ὀλίγον καὶ ἐπήρχετο πρό τινων ἡμερῶν ντελιριώδης ταμπλᾶς εἰς μίαν στηθοδεσμοδεσμευμένην μέχρι παραζεκοντακιασμοῦ κυρίαν ἀναμένουσαν σειρὰν νὰ ἐρωτήσῃ δι' ἐπιστολήν της.

Ἀς τὸ εἴπωμεν τέλος καθαρὰ καὶ ξάστερα, διότι δὲν ἐννοοῦμεν ἀσχημωτέραν τῆς πραγματικότητος τὴν λέξιν καὶ μάλιστα ἐκφερομένην ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς διορθώσεως

τῶν κακίστως ἐχόντων καὶ φρικτὴν ἐντύπωσιν ἐμποιούντων εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων τοὐλάχιστον, καὶ ἐξ οἴκτου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας νὰ φυτρώσουν μανιτάρια δυστυχῶς ὑπαλλήλους. Ἴσως δὲ καὶ τὸ πάρῃ μυρωδιὰ ὁ κ. Μανσόλας καὶ μᾶς ἀπαλλάξῃ αὐτῆς τῆς ἀθιγγανικῆς ἀμμωνιούχου καταστάσεως:

Τὸ ταχυδρομεῖον βρωμᾷ κ. . . . . ρίλας !

Δὲν σοῦ κάμνει αἴσθησιν τοῦτο, κ. Μανσόλα ; Τότε σοῦ τὸ χαρίζομεν. Ἂν δὲν γίνῃ καμμία φροντὶς, στείλατε τοὐλάχιστον ἕνα κάρρο φανικὸν ὀξὺ προτοῦ ἡμεῖς σᾶς λούσωμεν μὲ τοιοῦτον ὡς καὶ τὴν ἐνταῦθα καμαρώνουσαν εἰς τοιαῦτα ἄτοπα τοπικὴν ἀρχήν μας.

Περὶ **ἀστυνομίας** δὲν γράφω τίποτε, ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πραγματεία προϋποτίθησι καὶ κάποιαν βάσιν ὑπάρξεως, ἐνῷ περὶ ἀστυνομίας ἀπόπειρα σχηματισμοῦ τοιαύτης ὑφίσταται μὲ τοὺς ὀλιγωτέρους τὸν ἀριθμὸν τοῦ θιάσου Ἀλεξιάδου κλητῆράς της. Καὶ μολαταῦτα ὑπάρχει τοση περιουσία εἰς χρήματα, καταστήματα καὶ ἐμπορεύματα καὶ ἔχομεν διηνεκῶς τόσους ξένους, τοὺς ὁποίους ἡ Θεία Πρόνοια φαίνεται φυλάσσει ἀπὸ ἐπιδρομῆς μαγκούρηδων. Εἶνε τὸ βέβαιον ὅτι ὁ κ. Μουτζόπουλος, δήμαρχος μὲ ἀρκετὴν θέλησιν, καταγίνεται πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἐλλείψεως, ἀλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς νομίζει φαίνεται ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διατηρῇ κ' ἀπὸ ἕναν Μῆχο καὶ διὰ τοῦτο μέχρι σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν πόζαν του ἀκεραίαν ὅτι ἡ ἀστυνομία Πειραιῶς πάει πρῖμα!

Τορὸς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Ἀδελφοκτονία.

Ἐν μέσῳ τῶν ποταπῶν καὶ συνηθεστάτων ἐγκλημάτων, τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὁποίων μάρτυρες παριστάμεθα καθ' ἑκάστην, ἰδοὺ καὶ ἓν ἔγκλημα βαρὺ, βαρὺ, ἀποτρόπαιον : ἀδελφὸς ἀποκτείνων ἀδελφήν. Ἀλλὰ καὶ ποία προσέτι ἀντίθεσις ! Ἐνῷ πρὸ τῆς ἀναλίζεως τοῦ ὄχλου ἐκείνου τῶν ἐγκλημάτων, κλοπῶν, βιασμῶν, ἀναιρέσεων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Βάκχου ἀγανακτοῦμεν ἢ ἀηδιάζομεν, πρὸ τῶν σημερινῶν ἀναγαζόμεθα ν' ἀποκαλυφθῶμεν καὶ χειροχροτήσωμεν ἐν ὀνόματι τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀποβλέποντες εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἐτελέσθη τοῦτο.

Ὁ Μιχαὴλ Τσούχλερης, ἀπὸ τὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης, ἀνδρεῖος ἀθλητὴς τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὸν Χατζημιχάλην καὶ Κριάρην, εἶχεν ἀδελφὴν ὕπανδρον ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν μετά τινος Γρίβα. Ἀλλὰ ὀλίγον καιρὸν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος ἡ ἀδελφὴ ἐφωράθη μὴ τηροῦσα σώφρονα διαγωγὴν, καὶ τὴν ἐγκατέλιπεν ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν σωφρονήσῃ ὁ σύζυγός της. Ὁ ἀδελφὸς ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν συχνὰ, μετήρχετο γλῶσσαν παραινετικὴν πρὸς αὐτὴν, ὑπομένων καὶ ἐγκαρτερῶν· ἀλλὰ πρωΐαν τινὰ, μεταβὰς πρὸς ἐπίσκεψίν της, ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, συγχρόνως τρίτος τις ἤνοιγε τὸ παράθυρον διὰ νὰ πηδήσῃ ἔξω· ὁ μάρτυς ἀδελφὸς συνεκρατεῖτο ἔτι : «ποιὸς εἶνε αὐτός ;» εἰς ἀπάντησιν ἡ ἀδελφὴ τοῦ ρίπτει χαριέστατα εἰς τὰ μάτια δύο φάσκελα, καὶ τὰ ἑξῆς : «Νά ! Νά ! . . ἔτσι θέλω ! Σύνταγμα εἶναι ! ὅ,τι θέλω θὰ κάμω !» Ἀλλ' εἶχε καὶ ὁ Κρὴς τὸ ἰδικόν του Σύνταγμα ... εἰς τὴν ζώνην του· τὸ ἀνασπᾷ καὶ διαπερᾷ τὰ στήθη τῆς μοιχαλίδος, ἐκπνευσάσης μετά τινας στιγμάς.

Δύο γυναῖκες μόνον, εἰς τὴν ἰδίαν αὐλὴν κατοικοῦσαι, εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως ἡ αἴθουσα τῆς συνεδριάσεως πληροῦται, οὐκ οἶδα, ὑπό τινος λεβέντικης αὔρας, ἡ ὁποία λεληθότως ἐπιδρᾷ ἐπὶ δικαστῶν καὶ ἀκροατῶν· διότι οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶνε ἔνδοξα καὶ μεγάλα ἀναστήματα, εἶνε ὁ Χατζημιχάλης, ὁ Κριάρης, ὁ Νικολούδης. Καὶ τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων ὁ Κριάρης εἰς τὰ χείλη τοῦ κλητῆρος γίνεται *Κάρτας*, ὅπερ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἐκ τῶν συνηγόρων κ. Ἱεροκλέους. Ἦλθον αὐτοὶ διὰ νὰ μαρτυρήσουν ὑπὲρ τοῦ πάντοτε τιμίου καὶ γενναίου συστρατιώτου των, καὶ νὰ ἀποτίσωσι τὸν φόρον τῆς ὑπολήψεώς των πρὸς τὸ ἔγκλημα. «Ὅταν ἠκούσαμεν ὅτι τὴν ἐφόνευσεν, ὅλοι οἱ Κρῆτες τὸν ἐχειροκροτήσαμεν», εἶπεν ὁ Χατζημιχάλης. Ὁ δὲ Κριάρης μὲ τὴν ἀφελῆ καὶ ὁμηρικήν του γλῶσσαν : «Μὰ τὸ Θεὸ, εἶπε, νἄχω τέτοια ἀδερφὴ, καὶ νὰ μὲ σφακελώσῃ, εἴκοσι φοραῖς θὰ τὴν 'σκότωνα.» Ὅταν δὲ ὁ τρίτος Κρὴς ἔλεγεν ὅτι ἴσα ἴσα διὰ τὴν τιμήν του καὶ διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς του ἐπολεμοῦσε τόσον καιρὸν ὁ κατηγορούμενος, καὶ ὁ κ. πρόεδρος τῷ παρετήρησε : «πῶς λοιπὸν δὲν 'πολεμοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα ;» ἐκεῖνος ἀπήντησε : «τιμὴ καὶ πατριωτισμὸς συνδέονται αὐτὰ τὰ δύο ! »

Οὐδαμῶς οὐδαμόθεν, κατὰ τὴν κρίσιν μας, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο κακοῦργος· ἦτο Κρητικὸς λεβέντης μὲ βαθύτατον τῆς τιμῆς τὸ συναίσθημα. Ἀλλ' ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, διϊσχυρισθεὶς ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς ἀφορμὴν δικαιολογοῦσαν τὴν ἀναίτιον σύγχυσιν τῶν φρενῶν· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη σύγχυσις, ἀλλὰ μόνον ὁ συνήθης βρασμὸς, ἕνεκα τοῦ φασκελώματος καὶ τῆς αὐθαδείας τῆς ἀδελφῆς· ἐθεώρησε δὲ ἐπινόημα τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ὑπῆρχε τρίτος τις ἐντός, ὅτε εἰσῆλθε κλπ. Ἀνέφερε δὲ πολλάκις καὶ τὸ πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Ἀσλάνη διὰ νὰ ὑποδείξῃ, ὅτι ἐκεῖ ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἀναίτιος σύγχισις, ὄχι ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Τὸν κ. εἰσαγγελέα ἀντέκρουσε λίαν εὐγλώττως, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ὁ πρῶτος ἐκ τῆς ὑπερασπίσεως κ. Ποταμιάνος· ἰδίως τὸ προοίμιόν του ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρόν, πραγματευόμενον περὶ τῆς ἰσχύος παρ' ἡμῖν τοῦ ἀδελφικοῦ συναισθήματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἔθνη· τοῦ συζύγου ἡ ἀτιμία λύεται δι' ἑνὸς διαζυγίου· ἐνῷ τοῦ ἀδελφοῦ βεβηλοῦται αὐτὸ τὸ αἷμα, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἔριδα ὁ προστυχὼν θὰ τῷ προσάπτῃ τὸν μῶμον τῆς ἀδελφῆς του κλπ.

Τὰς λοιπὰς λεπτομερείας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ὁ χθὲς ἐπὶ ἀναιρέσει δικαζόμενος κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν εἱρκτὴν, καταλογισθέντός τοῦ ἐγκλήματος ὡς θανατηφόρον τραῦμα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἦτο ἀδύνατον ἡ χθεσινὴ πρώτη παράστασις ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις νὰ λάβῃ ἐπιτυχέστερον τέλος ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον τὴν κατεδίκασεν ὁ Δὸν Ἀντώνιος ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ εἶχε συγγένειάν τινα μετὰ τοῦ ἡμετέρου Καψάλη.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον περασμένον. Ὁ σφοδρὸς πρὸ μικροῦ ἄνεμος εἶχε καταπαύσει καὶ γαλήνη ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν φύσιν. Ὁ οὐρανὸς ἀστερόεις, ἀνέφελος ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν ἀδελφὴν διάδα μετὰ τῆς ἠρεμίας τῆς φύσεως. Νεκρὰ σιγὴ ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας μόνη ἡ ἀηδὼν ἀκούεται καὶ οἱ ἀστέρες ἀνταλλάσσουσι φωτεινὰ βλέμματα. Ἡ Ἀκρόπολις μακρόθεν ἀπεικονίζεται εἰς ἄμορφον ὄγκον φαιόν, αἱ δὲ στῆλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀνυψοῦνται εἰς σύμπλεγμα κολοσσαῖον, ὡς τόσοι μελανοὶ γίγαντες ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Αἴφνης ἀκούεται κρότος φοβερὸς καὶ τὰ θέατρα τῶν Ὀλυμπίων ἀνατινάσσονται εἰς τὸν ἀέρα ἐνῷ ἅπαν τὸ φιλοθέαμον κοινὸν ἀφυπνισθὲν ἔτρομον τρέπεται εἰς φυγὴν καὶ διευθύνεται οἴκαδε !

Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς συνέβη.

---

66 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 66

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 488)

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Οὐίλλιαμς Γλάνδας περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Εἶμαι καταδεδικασμένος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, μέλλω ν' ἀ»ποθάνω· ὅταν θὰ λάβητε τὴν ἐπιστολὴν, ἢν γράφω διὰ »χειρὸς ἤδη πεπηγυίας, ὁ γηραιὸς φίλος ὑμῶν Γλάνδας δὲν »θὰ ὑπάρχῃ ἐν τοῖς ζῶσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς μοὶ παρεῖχε διετῆ »ἀκόμη ὕπαρξιν, θὰ εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ὑπανδρεύσω τὴν »προσφιλεστάτην μου Λουκίαν, ἥτις θέλει μείνει μόνη ἐν »τῷ κόσμῳ. Τί θὰ γείνῃ ἡ ἀξιέραστός μοι θυγάτηρ ; Ἡ σκέ»ψις αὕτη σκληρῶς μὲ βασανίζει. Ἀ ! ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἀ»πέθνησκον !

»Ζητῶ πέριξ ἐμαυτοῦ τινα, εἰς ὃν νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ τέ»κνον μου, καὶ δὲν βλέπω ἢ ὑμᾶς, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, »διότι εἰς ὑμᾶς μόνον ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην. Ἀκούσατε »τὴν φωνὴν, ἥτις ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ἑτοίμη νὰ ἐκ»λείψῃ ἀνακράζει ὑμῖν : Ἔλθετε, ἔλθετε !

»Ἀλλὰ σᾶς γνωρίζω, Φίλιππε, δὲν θὰ κωφεύσητε εἰς »τὴν παράκλησίν μου, θὰ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τῆς τύχης τῆς »Λουκίας, ἣν ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν τίμιον ἄνδρα, εἰς τὸν »φίλον· θὰ ἦσθε ὁ κηδεμὼν, ὁ προστάτης, ὁ πατὴρ αὐτῆς !

»Ἔλθετε, ἔλθετε ταχέως, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, μετά »τινας ὥρας δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον καὶ ἡ θυγάτηρ μου θὰ »ἔχῃ ἀνάγκην ὑμῶν».

Τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Δεβίλλιὲρ ἀνεχώρησεν. Ἡ ἀπουσία του διήρκεσεν ἕνα μῆνα. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς Βαταυΐαν ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Λουκίαν Γλάνδας καὶ νεάνιδα ἰνδὴν δεκατετραέτιδα, ἥτις ἐκάλει τὴν Λουκίαν μικρὰν μητέρα της.

Ἡ Ζελιμὰ, ὅπως ὠνομάζετο ἡ νεαρὰ ἰνδὴ, ἦτο θυγάτηρ ἀθλίου δούλου. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ της εἶχον ἀποθάνει μᾶλλον ἐξ ἀθλιότητος ἢ ἐξ ἀσθενείας. Ὁ κύριος Γλάνδας τὴν εἶχεν εὕρει ψυχορραγοῦσαν ἐκ πείνης ἐν τῇ καλύβῃ τῶν γονέων της, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς Καλκούτταν διὰ νὰ συνδιασκεδάζῃ μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ἡ φιλία ταχέως προσήγγισε τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς νέας μιγάδος καὶ τῆς μικρᾶς συντρόφου της. Ἡ Ζελιμὰ ἐλάτρευε τὴν δέσποινάν της καὶ αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ χωρὶς τῆς Ζελιμᾶς. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ κ. Δεβίλλιὲρ ἠναγκάσθη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπίσης καὶ τὴν Ζελιμὰν εἰς Βαταυΐαν.

Ἡ Λουκία ἦν κατὰ τρία ἔτη μεγαλειτέρα τῆς Ζελιμᾶς. Μᾶλλον ὑψηλὴ, εἶχε τὸ ἀνάστημα εὔκαμπτον, εὐλύγιστον, κομψόν. Ἦν ἀγαθὴ, χαρίεσσα, λίαν εὐπροσήγορος καὶ ὡραιοτάτη. Ἂν καὶ εἶχε τὸ ἠδὺ καὶ περιπαθὲς βλέμμα τῆς μιγάδος, ὑπῆρχεν ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτῆς ζωηρότης τις, ἀπρόοπτόν τι, διεγεῖρον ἀπαράμιλλα θέλγητρα. Ἡ ἡδεῖα καὶ ἁρμονικὴ φωνή της ἦν περιπαθὴς ὡς τὸ βλέμμα της, ἡ εὐαισθησία αὐτῆς ἦν μεγίστη. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Παύλου Σαμαράνδ ἐνεποίησεν αὕτη βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Βεβαίως παρετήρησεν αὕτη τοῦτο, διότι ἠρυθρίασεν, ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν προδήλως τεταραγμένη.

Ὁ Παῦλος ἄγων τὸ εἰκοστὸν ἕβδομον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀγαπήσει. Ἠγάπησε δὲ τὴν Λουκίαν μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς θερμότητος, ὡς ὁ ἅπαξ κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἀγαπήσας. Ἡ περιουσία, ἡ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπάνοδος, ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατάστασίς του, ἡ εἰς τὸ ὄνομά του ἀποδοθησομένη λάμψις, ἅτινα εἶχε μέχρι τοῦδε ὀνειροπολήσει, ὅλα ἦσαν χίμαιρα, μόνη δὲ ἡ Λουκία ἦν ἡ πραγματικότης.

Ἡ νεᾶνις ἐγίνωσκεν ὅτι ἠγαπᾶτο ; Δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ εἶχε καταλάβει τὸ μυστικὸν τοῦ Παύλου. Καὶ ὁ κ. Δεβίλλιὲρ ὁμοίως εἶχε παρατηρήσει τι, διότι οὐδόλως ἐφάνη ἐκπλαγείς, ὅτε ὁ νεανίας εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινά:

— Ἀγαπῶ τὴν Λουκίαν· εἶσθε κηδεμὼν αὐτῆς καὶ ζητῶ ἀφ' ὑμῶν τὴν χεῖρά της, ὁρκιζόμενος ὅτι θὰ καταστήσω αὐτὴν εὐτυχῆ.

Ὁ ἔμπορος σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ Παύλου ἀπήντησε.

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ Οὐίλλιαμς Γράνδας, σκεπτόμενος περὶ τῆς Λουκίας ἐσκεπτόμην σέ. Εἶπον δὲ κατ' ἐμαυτόν, ἐὰν ἠδύναντο ν' ἀγαπηθῶσι, θὰ συνεβιβάζοντο συναλλήλως. Ἡ αἴτησίς σου, ἀγαπητέ μοι Παῦλε, μὲ πληροῖ χαρᾶς. Ὡμίλησας περὶ τοῦ ἔρωτός εἰς τὴν Λουκίαν;

— Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς σᾶς, ἐξάδελφέ μου, ἐτήρησα σιωπήν.

— Τότε ἀγνοεῖς ἐὰν ἀγαπᾶσαι ;

— Οἴμοι ! μάλιστα.

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἐγὼ ὀφείλω νὰ συμβουλευθῶ τὴν Λουκίαν, πρὶν σοὶ ὑποσχεθῶ. Ἀποσύρθητι, θὰ σὲ προσκαλέσω μετ' ὀλίγον.

Τοῦ Παύλου ἀπομακρυνθέντος, ὁ γέρων προσεκάλεσε τὴν Λουκίαν..

— Ἀγαπητόν μοι τέκνον, τῇ εἶπεν, εἶμαι γέρων καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ θάνατος δύναται νὰ μὲ πλήξῃ, ὡς ἔπληξε τὸν πατέρα σου, ὅστις ἦτο πολὺ νεώτερος ἐμοῦ· ἐμπιστευόμενός σε εἰς ἐμὲ, τὸν καλλίτερον αὐτοῦ φίλον, ὁ Οὐίλλιαμ Γλάνδας μοὶ ἐπέβαλε τὸ καθῆκον τοῦ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν, τὸ μέλλον σου. Δύναμαι δὲ νὰ πράξω

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράμματος ἐκ τῶν αἰωνίων ἐκείνων προκατακλυσμιαίων, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε ἀπαραίτητα τὸ *Μοναστῆρι*, ὁ *Πύργος*, *αἱ σημαῖαι*, *οἱ ἄγριοι*, *ἡ καμπάναις*, αἱ δώδεκα τοῦ μεσονυκτίου—καὶ μάλιστα ἡ μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον—εἶχε τοσοῦτον κατακουράσει τὸν κόσμον, ὥστε σχεδὸν τὸν ἀπεκοίμιζε πλέον.

Ἡ μουσικὴ πρωτάκουστος, ἐντελῶς ἄγνωστος, κυμαινομένη μεταξὺ βαθείας καὶ ἐλαφρᾶς, μεταξὺ ἀκαταλήπτου καὶ γνωστῆς ἤδη, ἐξ ἄλλων μελοδραμάτων, ἀπήρεσκεν ἐν γένει καὶ μολονότι τινὲς διϊσχυρίζοντο ὅτι δὲν εἶνε ἄσχημη, οἱ πλειότεροι θὰ προέβαινον εἰς ἐχθροπραξίας κατὰ τῶν Γουεραρῶν ἐὰν δὲν ἐβεβαιοῦτο ὅτι οἱ νομάδες αὐτοὶ ἦσαν ἐντελῶς παροδικοὶ καὶ δὲν ἐσκόπουν νὰ στήσωσι τὴν σκηνήν των ἐν τῇ σκηνῇ τῶν Ὀλυμπίων.

Οἱ τραγουδισταὶ ἐν γένει μέτριοι. Ὁ βαρύτονος, περὶ τοῦ ὁποίου τόσος ἐγένετο πέρισυ λόγος ἢ δὲν ἐπανῆλθε μὲ τὴν φωνήν του ἀκεραίαν ἢ δὲν εἶνε ἄξιος τῆς φήμης του. Ἡ φωνὴ τοῦ λάρυγγος κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ στήθους ἐξέρχεται πάντοτε ὁμιχλώδης καὶ φαίνεται βεβιασμένη· ἀλλ' εἶνε ἱκανῶς γλυκεῖα καὶ δυνατή, μολονότι ὁσάκις ἐκτείνει αὐτὴν *στοράει* ἀμυδρῶς.

Ἡ πρώτη ὑψίφωνος δὲν ἐνθουσιᾷ, ἀλλ' οὔτε ἀπαρέσκει· ἡ φωνή της εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἄνευ ἀξιώσεως, ἑπομένως οὐδὲ ἀναλύσεως ἰδιαιτέρας χρήζει.

Ὁ μπάσος μέτριος. Ἔχει μεγάλην καὶ βροντώδη φωνὴν, ἀλλ' εἶνε τραχεῖα καὶ στερεῖται γλυκύτητος καὶ τέχνης.

Ἄξιος ἰδιαιτέρας μνείας εἶνε ὁ τενόρος τοῦ θιάσου κύριος Δὲ-Σάντης. Βεβαίως τὸ χθεσινὸν μελόδραμα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λυδία λίθος τῆς φωνῆς του, διότι οὐδὲ ἱκανὰ μέρη ψάλλει κατ' αὐτὸ, οὐδὲ τὰ ᾀδόμενα ἀρκοῦσιν ὅπως ἀναδειχθῇ ἡ φωνή του. Ὑποθέτομεν ὅτι εἰς ἄλλα τεμάχια θὰ πρωταγωνιστήσῃ καὶ βεβαίως θὰ προσελκύσῃ τὰς πλειοτέρας συμπαθείας ἐκ τῶν θαμώνων τοῦ θεάτρου. Ἡ φωνή του εἶνε καθαρὰ τενόρου φωνή, δηλαδὴ δὲν *βαριτονάρει* ὡς λέγουν, διότι αἱ μὲν χαμηλαὶ αὐτοῦ *νόται* δὲν ἠχοῦσι βαθέως, ἀλλ' εἰσὶ λεπταὶ καὶ ἀσθενεῖς, αἱ δὲ ὑψηλαὶ ἐξέρχονται μετ' εὐκολίας καὶ δυνάμεως ἴσης. Εἶνε δὲ ἡ φωνή του εὔστροφος, γλυκεῖα καὶ χρωματισμένη.

Τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ θιάσου ἀνάλογα τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν πρὸς τὰ πρωταγωνιστοῦντα.

Ὁ χορὸς φαίνεται ἐξωκειωμένος, ἀλλ' αἱ ἀπαρτίζουσαι αὐτὸν φωναὶ εἶνε ἐκ τῶν κοινοτέρων.

Ἡ ὀρχήστρα καλή.

Ἐξηγεῖται ἤδη πῶς μεθ' ὅλα αὐτὰ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου ὁ Δὸν Ἀντώνιος ἔθηκε τὸν δαυλὸν εἰς τὴν πυριταποθήκην καὶ ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ θέατρον, τὸν *Περὺ*, τὸν *Κάτσικον*, τὸν *Ἀλβάρον* καὶ τοὺς *Αἰμοραΐ*—ὅλοι αὐτοὶ εἶνε μάρτυρες—καί. . . ἀφύπνισε τὸν ἄλλον κόσμον ὅστις τραπεὶς εἰς φυγὴν ἐσώθη εἰς τὰ σπήτιά του.

Μάγκας

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ἀνέγνωμεν ἐν διαφόροις ἐφημερίσι διάψευσιν τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ, δι' ἧς ἀποδοκιμάζεται ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἐσχάτως κυκλοφορῆσαν παράρτημα τῆς «Ἐλευθερίας», καθαπτόμενον τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως πολλῶν προσώπων ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Οἱ γνωρίζοντες τὸν σεμνότατον καὶ ἱπποτικὸν χαρακτῆρα τοῦ κ. Ρούφου ἠπόρησαν πῶς οὗτος ἀπεδοκίμασε λιβέλλους. Καὶ οἱ μὲν γνωρίζοντες τὸ γνωμικὸν «qui s'excuse s'accuse» «ὁ ἀπροκλήτως ἀπολογούμενος ἑαυτὸν καταγγέλλει» ἐγέλασαν· ὁ δὲ συντάκτης τῆς «Ἐλευθερίας» Κύριος Κοκοράβας δικαίως ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ, ἐδημοσίευσεν ἐν μεταγενεστέρῳ κυρίῳ ἄρθρῳ τῆς ἐφημερίδος του, τὰ ἑξῆς·

«Ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργὸς διὰ τῆς «Στυᾶς» ἀποδοκιμάζει **ἑαυτὸν** καὶ οὐχὶ τὰς ἐφημερίδας ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ γινώσκωσι τὰ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τεκταινόμενα, ἀλλ' ἔμαθαν ταῦτα ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡμεῖς πρῶτοι ἐγράψαμεν περὶ τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην κτλ. . . . . .

Περὶ τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως θ' ἀνοίξωμεν αὔριον βίβλους καὶ δι' αὐτῶν γνωσθήσονται **πάντα**, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν ἂν ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργὸς θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς ἀποδοκιμάσῃ».

Γ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 8 Ἰουνίου. Εἰδήσεις ἐκ πηγῆς ἀλβανικῆς ἀγγέλλουσιν, ὅτι μεγάλαι μάχαι συνεκροτήθησαν τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν μεταξὺ τοῦ Ἀσσὴμ πασᾶ ἀρχηγοῦ τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, καὶ τῶν Ἀλβανῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι διατείνονται ὅτι 1300 τακτικοὶ ἐφονεύθησαν ἐν ταῖς μάχαις ταύταις.

Μόσχα, 8 Ἰουνίου. Ὁ Τσάρος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν ἀποχαιρετισμοῦ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκτάκτων πρεσβειῶν, αἵτινες παρίσταντο εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς στέψεως. Αἱ ἑορταὶ θέλουσι περατωθῇ αὔριον μετὰ τὴν μεγάλην τοῦ στρατοῦ ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τοῦ Τσάρου, εἰς ἣν θέλει πορευθῇ καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκτάκτων πρεσβειῶν. Ὁ Τσάρος καὶ ἡ ἀκολουθία του θ' ἀναχωρήσωσιν εἰς Πετρούπολιν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν.

Ἀμστελόδαμον, αὐθημερόν. Ἡ Τράπεζα τῆς Ὁλλανδίας ἠλάττωσε τὸν τόκον τῆς προεξοφλήσεως εἰς 3 1/2 0/0.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ὑτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Αἰδηψὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὠρεοὺς Μιζέλην, Ἀλμυρὸν καὶ Βόλον.
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.
ΤΡΙΤΗ 6 1/2 π.μ. Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Κέλιον, Ἄστρος Ναύπλιον.
ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ὑστέρνια Τήνου, Κόρθιον καὶ πόλιν Ἄνδρου, καὶ κατὰ δεκατεταρτημέρον διὰ Γαύρον Ἄνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.
ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀτμόπλοιον κατ' εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεντήσιον· ἕτερον δὲ δι' Ὑτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Αἴγιναν Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλλήνην, Ζάκυνθον, Κατάκολον.
ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Σκίαθον καὶ Σκόπελον.
ΠΕΜΠΤΗ 7 π.μ. Ὕδραν, Σπέτσας Ναύπλιον, 7 μ.μ. Σύρον, Σέριφον, Σίφνον Μῆλον.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοὺς, Κέρκυραν· ἐκ Πατρῶν ἕτερον ἀτμόπλοιον τὴν πρωΐαν ἑκάστου Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀστακὸν, Μύτικα, Ζαφέρδα, Ἀλέξανδρον, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαώραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Καρβασαρᾶν.
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Κέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Λιμένι, Καλάμας.
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1/2 π. μ. Διὰ Κέαν, Κύθνον, Σύρον, Τῆνον Μύκονον καὶ Κρήτην.

ὑπόπτου ὑπανδρεύων σε, δηλαδὴ ἐμπιστευόμενος εἰς ἔντιμον ἄνδρα τὴν φροντίδα, τοῦ νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ ῥιγηλάσιν τινα καὶ ἔτρεμε καθ' ὅλον τὸ σῶμά της.

— Σήμερον μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δεβιλλιὲρ, εἰς τῶν ἑταίρων ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου.

— Ποῖος κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ὁ νεώτερος, ἐκεῖνος, ὅστις συμμερίζεται μετὰ σοῦ ὅλην τὴν στοργήν μου.

— Ὁ Παῦλος!

— Ναὶ, ὁ Παῦλος Σαμαράνδ.

— Εἶσθε ὁ πατήρ μου, κατέστητε πατήρ μου, ὀφείλω νὰ σᾶς ὑπακούσω, ὡς κόρη εὐπειθής.

— Οὐδόλως, Λουκία, οὐδόλως, τέκνον μου, εἶσαι ὅλως ἐλευθέρα· πρὸ παντὸς ὀφείλεις νὰ ἐρωτήσῃς τὴν καρδίαν σου· ἐὰν δὲν ἀγαπᾷς τὸν νεαρόν μου ἐξάδελφον, ἐὰν τίποτε δὲν σ' ἑλκύει πρὸς αὐτὸν, δὲν πρέπει νὰ τὸν νυμφευθῇς· θὰ περιμένωμεν νὰ παρουσιασθῇ ἄλλος σύζυγος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἠκτινοβόλησαν καὶ ἐμειδίασεν ἐπιτερπῶς. Πλησιάσασα δὲ τὸν κ. Δεβιλλιὲρ τῷ εἶπεν διὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Ἀγαπῶ τὸν Παῦλον.

Ὁ γέρων ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν ἠσπάσθη τὸ μέτωπόν της. Ὁ νεανίας ἀνεκλήθη.

Ὁ Παῦλος ἐμάντευσε τὴν εὐτυχίαν του ἐν τῇ διαυγείᾳ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λουκίας.

— Εἶσθε τὰ παιδία τὰ προσφιλῆ τῆς καρδίας μου, εἶπεν ὁ γέρων συνενῶν τὰς χεῖράς των· ἀγαπᾶσθε, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους πάντοτε!.. Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε μία τῶν ὡραιοτέρων τοῦ βίου, διότι ἀποκαθιστῶ δύο εὐτυχεῖς.

Μετὰ τέσσαρας μῆνας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ καὶ τῆς Λουκίας Γλάνδας. Ὁ Παῦλος εἶχε γράψει πολλὰς ἐπιστολὰς εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ. Ὁ Λέων τῷ ἀπήντησε πολὺ περιπαθῶς, ὡς πάντοτε, καὶ μετὰ μακιαβελικῆς ἱκανότητος, ἥτις θὰ ὑπερέβαινε καὶ αὐτὸν τὸν περιφανῆ Μακιαβέλην. Ὁ νεανίας ἐγνώρισον ὅτι ὁ Παῦλος θὰ ἐπανήρχετο ἐν Γαλλίᾳ μετὰ μεγάλης περιουσίας· γνωρίζων δὲ τὸν χαρακτῆρα, τὴν εὔπιστον φύσιν καὶ τὴν ἐξαίρετον καρδίαν τοῦ μαρκησίου, ἐλάμβανε τὰ μέτρα του, ἵνα καταχρασθῇ τὴν γενναιότητά του.

Ὁ Παῦλος πεποιθὼς εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην τοῦ ὑποκριτοῦ, συνεκινεῖτο ἀναγινώσκων τὰς ἐπιστολάς του, ἀποπνεύσας τὴν ψευδῆ τρυφερότητα τοῦ ἀπαταιῶνος.

Πρωΐαν τινὰ οἱ κκ. Δεβιλλιὲρ καὶ Παῦλος ἔσχον μακρὰν συνέντευξιν.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, εἶπεν ὁ γέρων, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐζήτησα παρὰ τῆς βαρόνης Δεσιμαὶζ νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τὸν πρωτότοκον υἱόν της, τῇ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἐπανήρχετο παρ' αὐτῇ πλούσιος καὶ εὐτυχής. Σήμερον ἡ περιουσία σου εἶνε ἐσχηματισμένη καὶ εὗρες τὴν εὐτυχίαν νυμφευόμενος τὴν Λουκίαν. Ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας ἐπέστη· σοὶ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν. Μέλλεις νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἡ ἀξιόλογος μήτηρ σου σὲ ἀναμένει ἀπὸ ἐτῶν. Μετὰ ἓν ἔτος, ἐὰν ζῶ ἀκόμη, θὰ ἔλθω πιθανῶς εἰς συνάντησίν σου, θὰ εὐχαριστηθῶ διερχόμενος τὰς τελευταίας μου ἡμέρας μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς Λουκίας, τῶν δύο τέκνων μου. Θὰ ἴδωμεν. Πρὸ πάντων πρέπει νὰ προβῶμεν εἰς ἐκκαθάρισίν τινα, τοῦτο δὲ θ' ἀπαιτήσῃ καιρόν.

Τὰ πάντα παρεσκεύασα διὰ τὴν ἀναχώρησίν σου· γινώσκων πόσον ὀλίγον ἀγαπᾷς τὰς περὶ συμφερόντων συζητήσεις, σὲ ἀπήλλαξα ἀπὸ τὴν φροντίδα ταύτην, τακτοποιήσας ἐγὼ αὐτὸς τοὺς μετὰ τῶν συνεταίρων λογαριασμούς σου. Ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ τούτῳ, ὅπερ σοὶ ἐγχειρίζω, ὑπάρχουσι τέσσαρα ἑκατομμύρια εἰς συναλλάγματα τὰ ἡμίση ἐπὶ Παρισίων, καὶ τὰ ἡμίση ἐπὶ τοῦ οἴκου Βὰν Ὀσσὲν ἐν Ἀμστελοδάμῳ.

— Τέσσαρα ἑκατομμύρια! ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ γέρων μειδιῶν.

— Ἀλλὰ τὸ μερίδιόν μου εἰς τὰ κέρδη δὲν δύναται νὰ ἀναλογῇ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον.

— Ἀπὸ τῆς εἰσόδου σου εἰς τὴν ἑταιρίαν· ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἐγκατέλιπες τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, σὲ ἐθεώρησα ὡς συνέταιρόν μου.

— Εἴπατε μᾶλλον, γενναῖε ἐξάδελφέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος λίαν συγκεκινημένος, ὅτι τοῦτο εἶναι δῶρον ὑμῶν πρὸς ἐμέ.

— Ἀδιάφορον! Ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, φίλε μου, ἀνήκει εἰς σὲ, εἰς σέ. Ἄλλως δὲν εἶσαι ὁ κληρονόμος μου; Σήμερον διανέλομεν, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχω ἀκόμη τέσσαρα ἑκατομμύρια καθ' ἣν ἡμέραν θ' ἀφήσω τὸν οἶκον εἰς τοὺς ἑταίρους μου. Θὰ δώσω ὡσαύτως τοὺς λογαριασμούς μου εἰς τὴν Λουκίαν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας, θὰ τῇ ἐγχειρίσω τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός της, πεντακοσίας ὡς ἔγγιστα χιλιάδας φράγκων.

Ὁ Παῦλος ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ γέροντος καὶ ἐνηγκαλίσθησαν περιπαθέστατα.

Αὐθημερὸν πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ οἱ ἐν τῇ ἐμπορικῇ συνοικίᾳ τῆς πόλεως ἔμαθον ὅτι ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία ἔμελλον μετ' ὀλίγον ν' ἀναχωρήσωσι. Μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ οἴκου Φιλίππου Δεβιλλιὲρ καὶ Σα εὑρίσκετό τις, ὃν ὁ Παῦλος λίαν ἠγάπα. Ἦτο εἷς Γάλλος, ὀνομαζόμενος Κάρολος Σεβρὺ, ὅστις διέτρεφε πολλὴν ἀγάπην καὶ ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸν μαρκήσιον.

Ὅτε ἔμαθεν, ὡς οἱ ἄλλοι, ὅτι ὁ Παῦλος ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Βαταυΐας ἐλθὼν παρ' αὐτῷ εἶπεν:

— Ἕνεκα ὑμῶν, κύριε Παῦλε, ἔχω ἐνταῦθα λαμπρὰν θέσιν, ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ παραιτηθῶ.

— Εὕρετε ἄλλην λοιπὸν καλλιτέραν;

11 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 11

ΔΙΝΟΡΑ

Καὶ ἐνῷ ἡ ἄμαξα ἀνήρχετο βραδέως πρὸς τὸ δάσος Μονσὼ ὁ Ρενὲ πλησίον τῆς Δινόρας βαδίζων, παρετήρει αὐτὴν ἐρατεινῶς· ὅτε αἴφνης τὸν ἠρώτησε :

— Σᾶς ἔγραψα· διατί δὲν μοῦ ἀπαντήσατε ;

— Ἀλλὰ, φιλτάτη δεσποινί;. . . .

Προφανῶς ἐζήτει φράσιν τινά, μίαν δικαιολογίαν ὁποιανδήποτε.

— Ἠξεύρετε ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι ἀθῶος ;

— Εἶμαι πεπεισμένος.

Εἶπε καὶ ἔκυψεν ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος της, ὡς ἐὰν εὑρίσκετο εἰς αἴθουσαν καὶ τῆς ὡμίλει περὶ ὅλως ἀδιαφόρων πραγμάτων διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐπεθύμει κἂν νὰ συζητήσῃ.

— Λοιπόν ! πρίγγιψ, ἠρώτησεν ἡ Δινόρα τί πρέπει νὰ κάμω τώρα ;

Ὁ Ρενὲ τὴν παρετήρει μετ' ἀληθοῦς ἐκπλήξεως.

Ἐνῷ τὸν ἠρώτα, περιέβαλλε αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων ἀθιγγανικῶν ὀφθαλμῶν της, μεγαλειτέρων ἤδη ἐκ τῆς ἀγωνίας· ἐμέτρει τὰ βήματά της ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἐξήταζε τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο τοῦ πρίγκιπος, ἀνησυχοῦσα πολὺ δι' αὐτὴν τὴν συνάντησιν.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Δινόρα, ἐννοῶ ὅτι διστάζετε νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε ἀλλ' ἐὰν εἶχα τὴν θρασύτητα νὰ σᾶς γράψω ἔπραξα τοῦτο βασιζομένη εἰς τὰς συνδιαλέξεις καὶ ἐκμυστηρεύσεις τὰς ὁποίας οὐδόλως ἐλησμόνησα. Δὲν γνωρίζω κανένα στὸ Παρίσι, ἐγὼ Παρισινή. . . . . Σᾶς ὀμνύω ὅτι μόνον ἀπὸ σᾶς ἐλπίζω. Λοιπὸν ὅ,τι σᾶς ζητῶ, εἶπε σοβαρῶς εἶναι, ἀπόφασις ζωῆς ἢ θανάτου.

— Ἡ ἀπόφασίς σας ;

— Μοῦ εἴπατε ὅτι δὲν ἔχω πλέον ἀφωσιωμένον φίλον ἀπὸ σᾶς !

— Ναὶ, ὑπέλαβεν ὁ Ρενέ . . . . μίαν ἐσπέραν εἰς Βερινῶν, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά.

Τὴν ἔπλησίαζεν αὐτομάτως, βαδίζων· ὁ δεξιὸς βραχίων του ἔψαυε τὸν βραχίονα τῆς Δινόρας, ἡ δὲ χειροκτιοφόρος χεὶρ του ἐζήτει σχεδὸν νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ ἐκείνου βραχίονος, κατὰ συνήθειαν τετριμμένης φιλοφροσύνης· ἦτο καταγοητευμένος μὲ τὴν ὡραίαν νεάνιδα.

— Σᾶς τὸ εἶπον, θέλετε καὶ νὰ σᾶς τὸ ἐπαναλάβω πάλιν, ἠρώτησε γλυκὰ, καὶ ἡ φωνή του προσελάμβανε τὴν ἐπιτετηδευμένην συγκίνησιν τῶν ἐραστῶν τοῦ θεάτρου.

Τὸν ἠγάπα πολὺ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὸ πεπλασμένον τοῦ συνήθους ἐκείνου στεναγμοῦ, εἴδους ἐρωτικοῦ ρόγχου, τὸν ὁποῖον ὁ εἰκοσαετὴς διεφθαρμένος ἐπανελάμβανεν εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας. Ἡ γλυκεῖα ἐκείνη φωνὴ θωπεύουσα ἠρέμα τὴν Δινόραν, τὴν ἔκαμε ν' ἀνεύρῃ παρευθὺς τὰς προσριλεῖς ἐλπίδας τῶν ὀνείρων της.

Ἐπροχώρουν οὕτως, ἀναβαίνοντες τὴν ὁδὸν διαγωνιζόμενοι ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ στενοῦ πεζοδρομίου ὅπου ἡ Δινόρα δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ ἐκεῖνον, καὶ λησμονοῦσα τοὺς διαβάτας, τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἄμαξαν ἥτις τοὺς ἠκολούθει, τὸν ἐπλησίαζεν ὡς νὰ ἦσαν μόνοι.

— Λοιπὸν, ἐὰν εἶσθε ὁ ἀφωσιωμένος φιλος ὅπως λέγετε . . . ἐὰν φυλάττετε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀγάπην . . . ἀποδείξατέ μοι ὅτι ἡ ἀγάπη σας εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ, ὅπως ἦτο καὶ πρὸ τοῦ φρικώδους τούτου συμβεβηκότος.

— Τί θέλετε νὰ κάμω ;

Τὸ ἤξευρε κάλλιστα. Δὲν τοῦ ἐζήτει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μὴ τῆς ἐπανελάβανε εἰκοσάκις. Φράσεις μυθιστορημάτων περιεκάλυπτον τὰς κτηνώδεις ἐπιθυμίας του. Ἡ Δινόρα ἐπείθετο εἰς ὅλα, καὶ ὅτε τῆς ἔλεγεν, ὅτι ἦτο ὅλος ἰδικός της, ἰδικός της ἐκ βάθους ψυχῆς, ἐκείνη ἐγκατελείπετο εἰς τὴν εὐδαιμονίαν του ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ὅστις τῆς τὸ ἐπανελάμβανε τοσάκις. Εὕρισκε φυσικώτατον ἐν τῇ δυσχερεῖ αὐτῇ θέσει ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Ρενὲ, ὅπως εὕρισκεν ἁπλούστατον, ἡ πτωχὴ κόρη, ὅτι πάλιν καὶ αὐτὴ ἠδύνατο νὰ προστατεύσῃ ἢ ὑπερασπίσῃ ἕνα πρίγκηπα Σαντεναί, εὑρισκόμενον ἐν κινδύνῳ.

Ναί, ἡ Δινόρα ἐξεκάλει τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν φιλίαν τοῦ πρίγγιπος· τὸ στίγμα τὸ ἐλλεῖπον ἐκ τῆς ἀπομονώσεώς της τὸ ἀνεζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτῷ κυρίῳ, ὅστις ἐγνώριζε συγχρόνως τὸν Βερινῶν καὶ τὸν Φερῶ, καὶ ἠδύνατο νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ καταδίκου.

Καὶ ἐκεῖνος, εὐαρεστούμενος νὰ προσωρήσῃ εἰς τὴν φιλίαν τῆς νεάνιδος ὑπὸ τῶν νέων αὐτῶν ἐξομολογήσεων, καὶ ἐν ταύτῳ στενοχωρούμενος διὰ τὸ *βάσαγον*, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔτυχεν, ἐνῷ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ δόκτορος Σιέρη, προσελάμβανε τότε σοβαρὸν, οἱονεὶ πατρικὸν ἦθος, καλύπτων τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὰς ὑπεκφυγάς του ὑπὸ σοφὰς παραινέσεις.

Ἔπρεπεν ἡ δεσποινὶς Φερῶ νὰ σκεφθῇ πολὺ, λογικῶς, θετικῶς, ἓν πρὸ παντὸς πρᾶγμα : ὅτι ἡ καταδίκη ἡ ἀπαγγελθεῖσα κατὰ τοῦ Εὐγενίου Φερῶ μετέβαλλεν οὐσιωδῶς τὴν θέσιν τῆς νέας κόρης.

— Ἂς ὁμιλήσωμεν σωστά· σᾶς ὑπεσχέθην τὴν ὑποστήριξίν μου. Σᾶς τὴν ὑπόσχομαι πάντοτε, ἀλλὰ αἱ περιστάσεις ἀλλαξαν κατὰ παράδοξον τρόπον . . . σεῖς μάλιστα . . . δὲν εἶσθε πλέον σήμερα ὅ,τι εἴσθε χθές.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Δινόρα, εἶμαι δυστυχεστέρα.

— Ὁ πατήρ σας εἶναι ἀθῶος, τὸ γνωρίζω, εἶμαι πεπεισμένος περὶ αὐτοῦ . . . ἐντελῶς πεπεισμένος . . . ἀλλὰ τέλος . . .

Καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἐπανελάμβανε μετὰ προφανοῦς ἐπιτηδευσεως σοβαρότητος αὐτὸ τὸ : *τέλος* ! τέλος !

— Τέλος, διέκοψεν ἀποτόμως ἡ Δινόρα, θέλετε νὰ μοῦ 'πῆτε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν πιστεύσῃ ἀθῶον ; Εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀληθές. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τὸ εἴπουν φανερὰ εἰς ἐμὲ, εἰς τὴν κόρην του, οὔτε μάλιστα θὰ μὲ ἀφήσουν νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι τὸ σκέπτονται. Εἶναι ἀθῶος, ὅλως διόλου ἀθῶος, πλέον ἢ ἀθῶος, εἶναι μάρτυς ! Ἄ ! θὰ τὸ ἀποδείξω !

— Τίνι τρόπῳ ; εἶπεν ὁ πρίγγιψ.

Καὶ σταματήσας ἔξαφνα, τὴν παρετήρησεν ἀτενῶς.

— Ἀκόμη τὸ πᾶν δὲν ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡ νέα κόρη. Ὑπάρχουσιν ἐφέσεις ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων.

— Μάλιστα. Δὲν εἶμαι πολὺ ἐντριβὴς περὶ τὰ νομικὰ, ἀλλὰ γνωρίζω . . . γνωρίζω . . .

— Θὰ ἀκυρωθῇ ἡ διαδικασία.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! Ἐξ ὅλης καρδίας τὸ ἐπιθυμῶ ! Θὰ τὸν διέφερεν ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ Δινόρα, καθ' ὅσῳ τὸ ἀπήτει ἡ εὐγένεια, ἐὰν ἡ πτωχὴ παιδοῦλα, ἀντὶ νὰ εἶναι μία φίλη τὴν ὁποίαν συνήντα, ἦτο μία ἀπὸ τὰς ζητιάνας ἐκείνας περὶ τῶν ὁποίων ὡμίλουν οἱ ὑπηρέται τοῦ μεγάρου τοῦ Σανσεναί.

(Ἀκολουθεῖ)

13 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 13

ΔΙΝΟΡΑ

Ὅταν τῆς εἶπε : «Θάρρος ! » ἴσως ἤθελε νὰ προσθέσῃ ὅτι δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὸν Εὐγένιον Φερῶ.

Ὑπὸ τοιούτων ἀπροσδοκήτων ἐλπίδων διεκόπτετο ἡ Δινόρα ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της· προσεπάθει ἔτι νὰ βιάσῃ ἑαυτὴν νὰ πιστεύσῃ εἰς νέαν τινὰ ἐλπίδα. Ἄ ! ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς πεποιθήσεως καὶ ἐπιμονῆς τῆς πίστεώς της ! . . . Τὸν ἠγάπα, ναί, τὸν ἠγάπα πολὺ διὰ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς αὐτὸν, τότε μάλιστα, ὅτε τὸν εἶδε διστάζοντα πρὸ τῆς ἐκδουλεύσεως, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἀνέμενεν ἐκ τῆς ἀφωσιώσεώς του.

Καὶ κατέστη εὐτυχὴς, καὶ ἡ εὐτυχία της ἐξέβαλε τὴν ἀρρήτου χαρᾶς κραυγὴν ἐκείνην, ὅταν τὴν ἐπαύριον ἡ Βικτορία, σπεύσασα εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος τῆς θύρας ν' ἀνοίξῃ, ἐπεφάνη κάτωχρος, ἀναγγέλλουσα τὸν Κύριον πρίγγιπα Δὲ Σαντεναί. Εἶπε μάλιστα «ὁ ἀφέντης», ἡ πτωχὴ Βικτορία, ἢ μᾶλλον δὲν εἶπε τίποτε, τίποτε δὲν ἐτελείωσεν, ἐτραύλισε μόνον «ὁ ἀφ. . . ὁ ἀφ. . .» Καὶ ἡ Δινόρα ἤκουσεν, ἐμάντευσεν. Ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλαν της, ἐφ' ἧς καθημένη πρὸ τοῦ μικροῦ γραφείου της, ἔγραφε πρὸς τὸν πατέρα της· καὶ φρικιῶσα ὑπὸ χαρμοσύνου συγκινήσεως, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Νενὲ, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὰς δύο χεῖρας, καὶ χαιρετῶσα διὰ κραυγῆς :

— Θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ ; σᾶς ἐπερίμενα.

— Ἀλήθεια ;

— Ἀλήθεια !

— Εἴχατε μαντεύσει πῶς θὰ ἠρχόμουν ;

— Ἤμην βεβαία περὶ τούτου. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ μὲ ἀφίνατε μόνη μετὰ τὰς χθεσινὰς ἐξομολογήσεις μου !

— Ἄ ! ἔτσι ; Εἴχατε δίκαιον. Καὶ ἀπὸ χθὲς, μόνον ἐσᾶς ἐσυλλογιζόμουν.

— Καὶ ἐκεῖνον ;

— Καὶ ἐκεῖνον. Ἐδράβασα τὰ τῆς δίκης προσεκτικά. Θὰ τσακισθῇ σὰν ποτῆρι ἡ ἀπόφασις. . .

— Τὸ πιστεύετε ; πιστεύετε, δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ὦ ! εἶμαι βέβαιος !

Ἡ Δινόρα ἠκτινοβόλει, καὶ ὁ πρίγγιψ ἦτο κατατεθελγμένος. Παρετήρει τὸ ὡραῖον πλᾶσμα, τοῦ ὁποίου τὸν ἐρρόφρων οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ, πυρέσσοντες ὑπὸ εὐδαιμονίας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ὁ Δινόρα ἦτον ὀλιγώτερον τῆς προτεραίας ὠχρά. Ἡ χαρά της ἔφερε τὸ αἷμα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐντὸς τοῦ πτωχοῦ ἐνδιαιτήματός της, ὁ ἐρχομὸς τοῦ πρίγγιπος, οὗτινος οἱ ἵπποι ἐκεῖ κάτω ἐλάκτιζον τὸ λιθόστρωτον τῆς πλατείας, τῆς ἐφαίνετο ὡς ἡ ἐμφάνισις τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων τελωνίων εἰς τὰ παλιά της παράθυρα. . . Τὸ *πρεγγιπόπουλο*, πρόθυμον εἰς πᾶσαν ἀφωσίωσιν, ἦλθεν ἐκεῖ, διὰ νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ Φερῶ, καὶ τὸ παρετήρει μετ' ἀφελοῦς θαυμασμοῦ.—καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ καθίσματός του ρίπτει τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν παλαιῶν εἰκόνων, τῶν κεντημάτων, τῶν ἀνθοδόχων καὶ τῶν βιβλίων, ταπεινῆς καλλιτεχνικῆς χλιδῆς τοῦ ἀρχαίου μυθιστοριογράφου. ἔλεγε μειδιῶν, μὲ τὸν πίλον ἐπὶ τῶν γονάτων, τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ πίλου, καὶ συνεσταυρωμένας τὰς κνήμας:

— Αἴ ! καλὰ, μὰ εἶνε χαριτωμένα, ἐδῶ. Πολὺ καθὼς πρέπει. Εὐτυχῶς χαριτωμένα !

Προσέθετε μόνον, παρατηρῶν πέριξ, μὲ τὸ μονόκλ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅτι αὐτοὶ οἱ διαβολοδικασταὶ μποροῦσαν νὰ διατάξοεν κατ' οἶκον ἔρευναν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φερῶ. Καὶ βέβαια, ἐκτὸς ἂν τὰ εἶχαν κρυμμένα μές' τὰ στρώματα, δὲν ἦτο δυνατὸν εἰς αὐτὰ τὰ ἔπιπλα νὰ 'πῆγαν τὰ ἑκατομμύρια τῶν μετόχων τῶν Μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας.

Ἀλλὰ δὲν ἤρχετο νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο ἐν τῷ μικρῷ οἴκῳ τοῦ γηραιοῦ λογίου ὁ πρίγγιψ Βωμαρτὲλ Δὲ Σεντεναί.

Παράδοξος τύπος ὁ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν αὐτὸς πρίγγιψ, ὅστις ἔφερεν ἄνω κάτω τὸ Παρίσι, ἐφεύρισκε συρμοὺς, ἐθέσπιζε τὸ *γοῦστο*. Πάντες οἱ πρωτότειροι τὸν ἐμιμοῦντο εἰς τοὺς τρόπους τοῦ ἐνδύεσθαι, καθὼς οἱ μαθηταὶ τοῦ ᾠδείου προσπαθοῦσι νὰ μιμηθῶσι τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ πρώτου μεταξὺ αὐτῶν. Παρεῖχεν ἀπεριόριστον ἐνασχόλησιν εἰς τὴν χρονικογραφίαν. Ἔλεγε *περὶ τῶν ρέποτερ*, οἱ ὁποῖοι ἐτύπωναν τὸ ὄνομά του ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ εἰς τὰ ἱπποδρόμια, εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς ἱππικῆς ἑταιρίας ἢ τῆς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς : «Οἱ καλοὶ αὐτοὶ *ρέποερτερ* ! τοὺς δίνω ψωμί». Τὸ ὁποῖον ἦτο λιγάκι ἀληθές.

Ὁ πρίγγιψ Ρενὲ, *τὸ ἄνθος τῶν δανδήδων*, καθίστατο τοιουτοτρόπως ὁ σκοπὸς τῶν κατασκευαστῶν τῶν ὑποκαμίσων, τῶν ραπτῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Ἰδιόρρυθμος, κομψοπρεπὴς, ἰδιότροπος, εὐγενὴς, μὲ ὕφος πληκτικὸν καὶ ὑπεροπτικῶν, φθονούμενος ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ κυνηγούμενος ὑπὸ τῶν γυναικῶν, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς ζωῆς καὶ ὑπὸ τῆς τύχης, ὁκνηρὸς δαπανῶν τὸν καιρόν του εἰς τὸ ἐφευρίσκειν καπέλλα καὶ τὸ κηνυγᾶν ἀγνώστους νεάνιδας, πεπορωμένος ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς ἀφελείας, διεδέχετο τὸν στρατηγὸν Σαντεναὶ κληρονομικῷ δικαιώματι, καὶ ὁ ἀξιέραστος καὶ ἱπποτικὸς πρίγγιψ «Ἀδενσεράγος» ἀνέζη ἐν τῷ υἱῷ του ὡς ἓν ἔργον τέχνης ἐπιζῇ ἐν ἀντιτύπῳ.

Σωστὸς Δὸν Ζουὰν μὲ ὅλας τὰς περιπετείας καὶ τὰ παράτολμα εὐτυχήματα ἑνὸς αὐθεντικοῦ Δὸν Ζουὰν, ὁ μικρὸν πρίγγιψ Βωμαρτὲλ Δὲ Σαντεναὶ ἐξήσκει ὑπεροχὴν ἐπιβαλλομένην ἐπὶ τῶν Παρισίων,οὐκ οἶδέ τις, πῶς καὶ διαρκοῦσαεφ' ὅσον καὶ ἡ γενεά, ἥτις ὑψίστατο ἐκείνην. Τὰ *ἐκμαλλεύζαν* ὡς νὰ ἦτο ἠθοποιὸς, διὰ νὰ καταλάβουν τὸν ἀπροσδόκητον συρμὸν, τὸν ὁποῖον ἐνομοθέτει ὁ φαντασία του.

Ἐκεῖνος εἶχε θέσει πρὸ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τὰ χονδρὰ διαμαντικὰ, τα χονδρὰ δαχτυλίδια, τοὺς βαρεῖς πολυτίμους λίθους. Ἡ τέχνη τοῦ καλλωπισμοῦ του διεκρίνετο ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πατρός του, καθ' ὅσον βάσις ταύτης ἦτο νὰ χτυπᾷ 'ς τὰ μάτια. Τὸν εἶχαν ἴδει ὕστερον ἀπὸ μίαν σύγκρουσιν μεθ' ἑνὸς τῶν φίλων του, ἕνεκα τῆς Νισέτας ἢ τῆς δουκίσσης Τερνὶ, κανεὶς δὲν ξεύρει τὸ σωστὸ, νὰ φορῇ μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἐθηλύκωνεν εἰς τὸ μέσον τοῦ λαιμοῦ καμέα πολύτιμος, περατουμένη εἰς αἰχμὴν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν ἀμυχὴν τὴν προξενηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ζίφους τοῦ φίλου του ἢ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Νισέτας, κανεὶς δὲν ξεύρει τὸ σωστότερον.

Τὸ πρωὶ ἐνδεδυμένος ἐγγλέζικα, μὲ χονδρὸ στακ:ὶ ροῦχο σὰν ἱπποκόμος, τὸ βράδυ ἀπέστραπτεν ἀπὸ τὰ κοσμήματα ὁ νέος πρίγγιψ, ὡς προμετωπὶς τοῦ Παλαιροναγιάλ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δευτέρα 8 μ. μ. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πύλον, Μάραθον, Κυπαρισσίαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας καὶ Κόρινθον.

Τρίτη 8 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, ἔνθα συναντᾶται μὲ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα.

Τρίτη 8 μ. μ. Διὰ Σύρον.

Πέμπτη 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Στυλίδα καὶ Βῶλον.

» 8 » » Σύρον

Σάββατον 8 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Κέρκυραν κατευθεῖαν (ἔνθα συναντᾶται μὲ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα) καὶ διὰ Ζάκυνθον, Κατάκωλον, Κυπαρισσίαν κτλ. διὰ συναντήσεως εἰς Πάτρας τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.

Σάββατον 7 π. μ. Διὰ Χαλκίδα, Στυλίδα καὶ Βῶλον.

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσαις, Ὕδραν καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 7 μ. μ. Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνην λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠραιοὺς, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

Τετάρτη » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσαις, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.

Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὕδραν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Ἁγ. Κυριακὴν Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Στυλίδα καὶ Βῶλον.

Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αἱ τιμαὶ μεθ' ὅλας τὰς γενομένας ἐφέτος σπουδαίας τελειοποιήσεις ἔμειναν αἱ αὐταί, οἷαι καὶ πέρυσι, τοῦτέστιν

Εἰσιτήρια λουτρῶν.....λεπτὰ **40**

» **ἐνδυμάτων** (ποδήρης ἐσθὴς χειρόμακτρον..... καὶ περισκελὶς)..... » **20**

» **ψυχρολουσιῶν**.....δραχ. **1.10**

Τὰ μικρότερα τῶν 8 ἐτῶν παιδία πληρόνουσι τὸ ἥμισυ, τουτέστι λεπτὰ 20 δι' ἕκαστον λουτρόν, αἱ δὲ Κυρίαι, ἐπειδὴ τὰ δωμάτια αὐτῶν θέλουσιν εἶναι ἐστρωμμένα διὰ τάπητος πάντοτε καθαροῦ καὶ στεγνοῦ, πληρόνουσι δι' ἕκαστον λουτρὸν λεπτὰ 5 ἐπὶ πλέον.

Τὰ λουτρὰ εἶναι ἀνοικτὰ ἀπὸ τῆς 5 π. μ. μέχρι τῆς 11 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4 μ. μ. μέχρι τῆς 9 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς Ἑρμοῦ ὁδοῦ
ΝΕΟΝ ΚΟΛΟΝΑΙΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ
τὸ κατοικίδιον τῶν ἐμπόρων καὶ Πατριωτῶν.
Παρεκτὸς ἄλλων ἐπιπλωμένων δωματίων ὑπάρχει καὶ ἐστιατόριον μὲ ἀξιοθαύμαστον μαγειρικὴν τῶν ἐξαιρετικῶν ἐδεσμάτων.
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ
ΔΗΜΗΤΡ. ΣΥΝΕΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Κατασκευουργία ἐπιπλωμένου.
Ἡ καλλιεργουμένη ἐξ τὴν ἐνέλειαν.
Ἡ τάξις εἰς τὸ ἰδιακόν της.
Ἡ καθαριότης λαμπρότατα.
Ἡ θέα ὄχι ἄλλη.
Ἡ ὁδὸς κεντρικωτάτη.
Ἡ ὑπηρεσία ἐνέλης.
ΚΑΙ ΑΙ ΤΙΜΑΙ ; — ΖΑΧΑΡΕΝΙΑΙ

Ὁ κ. Ἀμπελικόπουλος ἀναδέχεται νὰ προγυμνάσῃ τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ β' Ζάννειον διαγώνισμα.